

Πρωτ. 5521
Αριθμ.
Διεκπ. 3003

Αθήνησι τῆ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1970

Περί κηδεύσεως ἀτόμων ὧν ἡ Μασωνική ιδιότης εἶναι γνωστή.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρός τούς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, προκειμένου νά ἀποφανθῆ ἐπί τοῦ ὑποβληθέντος Αὐτῆ δια τοῦ ὑπ' ἀριθ. Ε.Π. 13/21-2-1970 ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἡλίου, ἐρωτήματος, ἐάν εἶναι ἐπιτρεπτόν ν' ἀρνηθῆ ἡ Ἐκκλησία τήν τέλεσιν τῆς ἀκολουθίας τῆς κηδείας καί μνημοσύνου εἰς περίπτωσιν θανάτου ἀτόμου τινός, οὗ ἡ Μασωνική ιδιότης εἶναι γνωστή, ἤχθη εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως διαπέμψῃ ὑμῖν συνημμένως τήν ἐπί τοῦ ὡς εἴρηται θέματος εἰσήγησιν τῆς οἰκείας Μονίμου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί θεμάτων ἠθικῆς καί δογματικῶν καί κανονικῆς τάξεως ζητημάτων καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, καί νά παρακαλέσῃ ὑμᾶς, ἵνα ἐκφέρητε τὰς ἐπ' αὐτῆς ὑμετέρας παρατηρήσεις καί γενικῶς τήν ἐπί τοῦ προκειμένου θέματος ὑπεύθυνον γνώμην ὑμῶν.

+ Ὁ Αθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος, + Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ, + Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ, + Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, + Ὁ Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, + Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ, + Ὁ Κίτρους ΒΑΡΝΑΒΑΣ, + Ὁ Διδυμοτείχου καί Ὁρεστιάδος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, + Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ὁ Ἀρχιεπιγραμματεῦν
Αρχιμ. Βαρθολομαῖος Κατσούρης

Κήδευσις καί μνημόσυνα Τεκτόνων

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος, δια τοῦ ὑπ' ἀριθ. Ε.Π. 13/21.2.70 ἐγγράφου του, ἐρωτᾷ τήν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον, ἐάν θά ἦτο ἐπιτρεπτόν ν' ἀρνηθῆ τήν κήδευσιν νεκρῶν, τῶν ὁποίων ἡ Μασωνική ιδιότης εἶναι γνωστή, καθὼς ἐπίσης καί τήν ἀρνήσιν τελέσεως μνημοσύνων, εἰς ἄτομα τὰ ὁποῖα ἦσαν μέλη τῆς Μασωνικῆς Στοᾶς. Ἐπί

τοῦ προκειμένου θέματος, ποία θά ἦτο ἡ ἀπάντησις ἡμῶν, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2060/1969/4.11.1969 Ἀποφάσεως τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί τῆς ὑπ' ἀριθ. 1703/683/400/9.2.1970 Ἐγκυκλίου τῆς Ἁγίας καί Ἱερά Συνόδου;

Ὡς γνωστόν, ὁ ἐνταφιασμός τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ τελευταία ἐκκλησιαστική πράξις, δι' ἧς ἀποδίδεται ἡ προσήκουσα τιμή εἰς τό σῶμα τοῦ πιστοῦ, ὡς μέλλοντος κληρονόμου τῆς ἀθανασίας. Τῆς τιμῆς ταύτης ἀξιοῦνται μόνον οἱ τελευτήσαντες ἐν πίστει καί εὐσεβείᾳ καί συνδέσμῳ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι οἱ τέκτονες πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἀπάντησις ἐν προκειμένῳ εἶναι ἀνεπιφυλάκτως ἀρνητική. Διότι οὗτοι ἔχουσι ἰδίαν θρησκείαν, ἰδίους ναούς, καί ἰδίας τελετάς. Ἐπομένως πῶς θά θεωρήσωμεν αὐτούς πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας; Καί συγκεκριμένως. Ὅταν οὗτοι ἔχουσι ἰδίαν Λειτουργίαν «Συμπόσιον» (Τυπικά τεκτονικῶν λειτουργιῶν σελίς 7-21), ἴδιον βάπτισμα «νίοθεσίαν» (σελ. 24-25), ἰδίαν τελετήν γάμου (σελ. 42-44), ἴδια «τεκτονικά μνημόσυνα» (σελίς 60-72), ἴδια ἐγκαίνια «ναῶν» (σελίς 79-83), ἔχουν θέσιν πλέον ἐντός τῆς Ἐκκλησίας; Καί ἐπειδή ὁ λόγος περὶ μνημοσύνου, ἐπιτραπήτω μοι νά ἐκθέσω πρὸς Ὑμᾶς ἐν περιλήψει τόν τρόπο τελέσεως. Κατά τήν τέλεσιν τοῦ τεκτονικοῦ «μνημοσύνου» ὁ μασωνικός ναός φωτίζεται διὰ 27 κιτρίνων λαμπάδων, ἐν ἐννέα συμπλέγμασι, ἕκαστον δέ σύμπλεγμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν κηρίων. Τά κηροπήγια εἶναι κεκαλυμμένα διὰ μαύρων ὑφασμάτων. Πρὸ τοῦ Βωμοῦ εὐρίσκεται ἀρχαϊκός τρίπους μέ ἀγγεῖον πλήρες οἶνοπνεύματος ἀρωματώδους. Ἐνθεν καί ἐνθεν δύο θυμιάματα, ὧν τό ἐν περιέχει θυμίαμα καί τό ἕτερον ἄρωμα (σελ. 60). Κατά τό μνημόσυνον ὁ Τελετάρχης παρουσιάζει δᾶδα ἀνημμένην τῷ Σεβασμίῳ, ὅστις ὑψοῖ αὐτήν τρίς. Εἰς τό κέντρον τοῦ «ναοῦ» ἐγείρεται κενοτάφιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται τά τεκτονικά σύμβολα τοῦ θανόντος (αὐτόθι σελίς 60). Κατά τήν διάρκειαν τῆς τελετῆς, ὁ Σεβάσμιος, οἱ δύο Ἐπόπται καί ὁ Τελετάρχης φέρουσι κἀνιστρον μετ' ἀνθέων, καί ἀκολουθούμενοι ὑπό πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀδελφῶν, ποιοῦσι γῦρον τοῦ κενοταφίου ραίνοντες αὐτό δι' ἀνθέων (αὐτόθι σελ. 68). Βραδύτερον δέ, ὁ Α' Ἐπόπτης ραντίζει τρίς τό κενοτάφιον δι' ὕδατος καί τρίς διὰ ρόδων. Ὁ Σεβάσμιος ραντίζει τρίς τό κενοτάφιον διὰ γάλακτος καί τρίς διὰ τοῦ καθαρτηρίου ὕδατος λέγων· «ἔσο κεκαθαρμένος διὰ τοῦ θανάτου», καί εὐχεται λέγων· «Μεγάλε Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος, εὐσπλαγχνε, εἴθε ὁ ἀδελφός ἡμῶν νά ζῆσιν μετὰ Σοῦ, ὅπως ἔζησε μεθ' ἡμῶν. Εἴθε ὁ θάνατος αὐτοῦ νά διδάξῃ ἡμᾶς ὅτι θ' ἀποθάνωμεν καί νά μᾶς προετοιμάσῃ ὅπως ἀπολαύωμεν μετ' αὐτήν, εἰς τούς κόλπους Σου τῆς ἀληθοῦς αἰωνιότητος» (σελ. 66-67). Ἐν συνεχείᾳ ρίπτει ἐπὶ τῆς πυρᾶς θυμίαμα λέγων. «Εἴθε ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν ν' ἀναβῆ πρὸς τήν οὐράνιον πατρίδα ὡς τό θυμίαμα τοῦτο ἀναθρῶσκει εἰς τούς οὐρανούς» (σελ. 70) καί συνεχίζων λέγει. «Εἴθε ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων νά δεχθῇ τήν ψυχὴν μετ' εὐμενείας καί τῇ δώσῃ τήν ἀμοιβὴν τῶν δικαίων».

Τέλος ἀναγινώσκει καί τήν συγχωρητικήν εὐχήν ἢ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς: «Μεγάλε Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος. Εἶθε ἡ γῆ καί τά στοιχεῖα νά χρησιμοποιήσωσι κατά τάς βουλὰς Σου τό ἀλλοίωτον σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἡ δέ ἀθάνατος αὐτοῦ ψυχή ν' ἀπολαύσῃ τῆς εἰρήνης καί τῆς χαρᾶς» (σελίς 72). Τάς ἀνωτέρω τελετάς εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Δικαστῆς τοῦ κοινοῦ Δικαίου (ὄρα σελίς 4 καί 5 τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως), ὅστις ἀποκαλεῖ αὐτήν θρησκείαν, ἀλλά θρησκείαν μή φανεράν (κρυφίαν) καί κατά τρόπον μυστηριώδη, ὥστε νά μή γνωρίζῃ ὁ ἀνήκων εἰς τόν κατώτερον βαθμόν τόν ἀνήκοντα εἰς τόν ἀνώτερον τοιαῦτον.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πασιφανέστατα ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ τέκτονες οὐδεμίαν σχέσιν εἶναι δυνατόν νά ἔχωσι μετά τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀδιανόητον νά πιστεύῃ τις εἰς δύο θρησκείας. «Οὐδεὶς δύναται δυοῖ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γάρ τόν ἕνα μισήσει καί τόν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνός ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει», Ματθ. 6, 24 πρὸβλ. καί Λουκᾶ 16, 13. Εἶναι πάντῃ ἀπαράδεκτον νά ἐπιτρέπη ἡ Ἐκκλησία εἰς τά τέκνα τῆς νά ἀκολουθοῦν λατρείας εἰδωλολατρικᾶς. Διότι, «Τίς κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς εἰλίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου; τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετά εἰδώλων;» Β' Κορινθ. 6, 14-16.

Διά ταῦτα

Εὐλαβῶς εἰσηγοῦμαι τήν στέρησιν τῆς τιμῆς τῆς κηδεύσεως εἰς μέλη τῶν ὁποίων εἶναι γνωστή ἡ μασωνική ιδιότης, ἔτι δέ καί στέρησιν τῆς τελέσεως μνημοσύνων, διότι οἱ Χριστιανοί ἐπ' οὐδενί λόγῳ ἐπιτρέπεται ν' ἀνήκουν καί εἰς ἑτέραν θρησκείαν κατά τήν ἀνωτέρω ρῆσιν τοῦ Κυρίου μας.